

[Lilli Gyldenkilde]

Der ligger, som det blev sagt af Venstres ordfører, midler i Socialministeriet, der er afsat til udsatte grupper. Jeg ved, at der også ligger ansøgninger i Socialministeriet fra forskellige side, fra folk, der er ildsjæle, og som gerne vil sætte noget i gang, der bygger præcis på disse ting. Om det lige er dem, der skal have penge til det, skal jeg ikke stå her og sige noget om eller afgøre, for det skal vi jo i fællesskab afgøre. Men ingen bør være i tvivl om, at vi hurtigst muligt må sætte nogle midler af til at prøve nogle nye tiltag på området. Det trænger sig mere og mere på.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Lad mig slå det helt fast: Forslaget her er et supplement til de eksisterende ordninger, vi allerede har i Danmark. Beslutningsforslaget indeholder ikke en linje om, at vi skal ophæve nogen af de ordninger, vi kender i dag, og som bliver brugt i dag i Danmark – overhovedet ikke. Det er et supplement, og det skal ikke erstatte de andre. Det kan være, at de ad åre, når der er gået tre, fire, fem år, når vi ikke har så mange narkomaner længere, og når nogle af de behandlingstilbud, som i dag står til rådighed, så ikke længere er nødvendige. Men først på det tidspunkt skal de ophæves, og til den tid må vi så tage stilling til det.

Lad mig også sige, at i vores andet forslag, som vi behandlede tidligere i dag, om, at man skulle kunne vælge behandling i stedet for at komme i fængsel, er der netop en henvisning til dette forslag. For det nytter ikke noget, at en person, der har fået en straf på f.eks. 1½ års fængsel, kan gå i afvæning i en offentlig institution i dag. Selv om det er en døgninstitution, kan man højst være der i 3 måneder, så det vil klart være en løsning, som alle narkomaner, der får en straf på mere end 3 måneders fængsel, vil vælge.

Derfor skal det være et behandlingsforløb, som netop har den varighed, som Rommodellen peger på, altså op imod 2 år. For de 3 måneder er ikke nok til at afvænne en narkoman.

Kirsten Jacobsen (FP):

Folketingets medlemmer bliver ofte – med rette og urette – bebrejdet, hvordan de rejser og regerer og bruger skatteydernes penge. Det er ikke, fordi jeg har været på utrolig mange

udvalgsture i de 20 år, jeg har haft min gang i huset her. Men jeg har i hvert fald været på én udvalgstur, om hvilken jeg må sige, at det er nok de bedste penge, skatteyderne har givet ud for at give Folketingets medlemmer noget lærdom om en gruppe mennesker, som har levet et liv, som er så usselt, og som vi hidtil forgæves og resultatløst har brugt utrolig mange penge på at gøre noget for.

Det er ikke så underligt, at projektet i Rom hedder »Projekt Menneske«. Det handler jo netop om at gøre misbrugerne til mennesker igen, for det er ikke nogen menneskeværdig tilværelse, de har, hverken hvis de skal trække som prostituerede det ene eller det andet sted, hvis de skal være henvist til kriminelle handlinger, eller hvis de skal være statsnarkomaner. Det er alt sammen lige uacceptabelt, og det er et spild af menneskelige og økonomiske ressourcer.

Jeg er overrasket over, at man på den ene side godt kan lide intentionerne i forslaget, men på den anden side er betænkelige ved simpelt hen at sige, at man vil være med til at prøve det. Hvis justitsministeren havde været med i Rom og havde set de heroinmisbrugere, som havde været på heroin, siden de gik i gymnasiet, men som nu kunne sidde og spise med os i en helt normal tilstand, efter at de havde været der i 3 måneder, diskutere tingene med os og fortælle, hvad de selv mente om projektet – ja, så er jeg overbevist om, at ministeren ville have spurgt sig selv, ligesom Socialudvalgets medlemmer gjorde: Hvorfor i alverdens riger og lande har vi ikke sat sådan noget i gang i Danmark?

Jeg kan godt forstå, hvis man siger om noget nyt som dette her, at vi ikke kan gøre det over hele landet på én gang. Men jeg er helt overbevist om, at hvis man kan forestille sig denne metode i konkurrence med de eksisterende behandlingsmetoder, ville den vinde med mange kilometers længde i løbet af ganske kort tid.

Vi har jo haft en meget mærkelig opfattelse her i Danmark, nemlig at noget af det sværeste for narkomanerne var at blive stoffri. Vi har læst artikler om, at »kold tyrker« og alt muligt andet var noget ganske forfærdeligt og det mest umenneskelige. Det, vi oplevede i Rom, var faktisk, at det var det allerletteste, hvorimod resocialiseringen – at få dem tilbage i samfundet og i arbejde – var den svære del,